

[Holstein.]

om Udenrigsministerens Militærprogram nu er suspenderet indtil den næste Verdenskrigs Afslutning, saa er dermed ikke bragt paa det rene, hvilken Militærpolitik den højtærede Regering vil føre i Mellemtiden. Endvidere maa det tages i Betragtning, at den samme højtærede Regering nu blandt alle militært udsatte Stater, ogsaa de smaa, atter staar ene, denne Gang med sin kortsynede Fastholden ved en ekstraordinær reduceret og amputeret Forsvarsordnings Status quo, og endelig maa det tages i Betragtning, at planmæssig Neutralitetspolitik og positivt Neutralitetsforsvar som Følge af den angivne skæbnsvangre Verdensudvikling har faaet en Aktualitet og Betonning for Danmark som ingen Sinde siden Verdenskrigen, og sidst, men ikke mindst, at vore ansvarlige Militærmyndigheder gentagende, men forgæves har rettet Advarsler og Hensstillinger til Regeringen om Forstærkning af Landets Værn.

Forsvarsordningen af 1932 blev til under indenrigske og udenrigske Forudsætninger, som ikke mere eksisterer. Det var for to Aar siden den almindelige Opfattelse, og i hvert Tilfælde var det et Venstrekrav, at Staten maatte gøre en Kraftanstrengelse for at tilpasse de offentlige Udgifter efter Befolkningens formindskede Indtjeningssevne; ellers vilde yderligere Kronesvækkelse før eller senere blive en kortsynet og letsindig Finanspolitik's uundgaelige Følger. Men ved Siden af denne saare rigtige, men nu skrinlagte Grundbetragtning var der vaagnet en almindelig Erkendelse af, at Forsvarsordningen af 1922 militært set ikke lod sig opretholde, fordi den allerede fra første Færd var utidssvarende og forfjet, og fordi den efterfølgende Tids stærke tekniske Udvikling og de mange Reserveformationers og Reservebefalingsmænds dermed følgende manglende Betingelser for at gøre militær Fyldest yderligere godtgjorde 1922-Ordningens Forkastelighed. Ud fra denne langt om længe erhvervede militære Forstaaelse blev Opfordringen til at efterkomme den finanspolitiske Fordring om Udgiftsnedskæring desto stærkere. Hertil kom, at udenrigspolitisk syntes en Nedskæring af Militærbudgettet forsvarlig, fordi Landets forsvarsinteresserede, toneangivende Politikere og Militærmyndigheder stadig baserede deres Vurdering af Danmarks Stilling til Omverdenen paa Forestillinger om Folkeforbundets fredssikrende Betydning og paa Forhaabninger til positive, om end maaske

i første Etape beskedne Resultater af Folkeforbundets Nedrustningskonference.

Det er dette verdenspolitiske Lyssyn, hele dette foruddiskonterede fredelige internationale Grundlag for danske militære og udenrigspolitiske Dispositioner efter Verdenskrigen, som nu er forvandlet til en af storpolitiske Eksplosioner søndersprængt Valplads. Tilbage af denne saakaldte Realitetspolitik er netop blevet som eneste Realitet de voksende Færer for en ny, stor Krig, som Udenrigsministeren baade i Genève og herhjemme forkyndte vilde blive den nærliggende Følge, saafremt Folkeforbundet og Afrustningskonferencen viste sig ude af Stand til at anvise og gennemføre Veje, der kunde indlede en almindelig Fredsudsonings- og Nedrustningspolitik mellem Staterne. Men Folkeforbundet eksisterer nu storpolitisk kun som Straamand for en omfattende Alliancepolitik, Nedrustningsbestræbelserne er løbet ud i Sandet og afløst af en omfattende international Oprustning, og Spændingen og Mistilliden mellem Staterne er større end nogen Sinde.

Under disse Forhold og med den storpolitiske Udvikling for Øje, der nu gaar sin Gang uden Hemninger og Skrupler, er det fuldt berettiget, ja, nødvendigt at rejse Spørgsmaalet om Danmarks udenrigspolitiske Stilling og vort militære Værns Tilstrækkelighed i den Tid, som forestaar. Ligesom paa det økonomiske og sociale Omraade kan det med Rette hævdes, at det ogsaa storpolitisk er en ny Tid, vi er inde i, og at denne nye, usædvanlig farefulde Tid kræver ekstraordinære nationale Sikkerhedsforanstaltninger og øgede Militærudgifter.

Maaske betyder de Forhold og Spørgsmaal, jeg her har fremført, alt sammen intet for de store Fredsaander og Nedrustningspolitikere, som sidder i Landets Regering, maaske bekymrer alt dette ikke de veltænkende, sindige og letsindige Mænd, som har det politiske Hovedansvar for vort lille Folks historiske Skæbne. Maaske er deres Fred og Ro saa uforstyrret og uforstyrrelig som den højtærede Udenrigsministers olympiske Alvidenheds Smil, hver Gang en uindviet og ugyldig Politiker tillod sig at antyde — og det er sket gentagende —, at Ministeren førte det danske Folk bag Lyset, at hans Manddoms politiske Indsats for at dræbe den nationale Forsvarsvilje i vort Folk og knække dets militære Værn var en daarlig Gerning, at hans Bestræbelser for at faa det danske Folk til at betragte sit militære Forsvar som en Taabelighed og som en Ulykke, faa